

Книгата на Даниил — сто шестдесет и пета част

Разкриване на пророческия гоблен: от Александър Велики до съвременния Рим

Jeff Pippenger

2024-03-29

Сега ще разгледаме историята, която се разигра след внезапната смърт на Александър Велики, която представлява периода от 538 година до времето на края през 1798 година.

И когато се издигне, царството му ще се съкруши и ще се раздели към четирите небесни ветрове; но не за потомството му, нито според властта, с която е властвал; защото царството му ще бъде изтръгнато и дадено на други освен на тях. И южният цар ще се усили, както и един от князете му; и той ще стане по-силен от него и ще владее; владичеството му ще бъде голямо владичество. И в края на години те ще се съюзят; защото дъщерята на южния цар ще дойде при северния цар, за да сключи споразумение; но тя няма да запази силата на мишцата си; нито той ще устои, нито мишцата му; а тя ще бъде предадена, и онези, които са я довели, и онзи, който я е родил, и онзи, който я е укрепявал в онези времена. Но от издънка на нейните корени ще се издигне един на негово място, който ще дойде с войска и ще влезе в крепостта на северния цар, и ще действа против тях, и ще надделее; и също така ще отведе пленници в Египет — техните богове, заедно с князете им и със скъпоценните им съдове от сребро и злато; и той ще продължи повече години от северния цар. Така южният цар ще влезе в царството му и ще се върне в своята земя. Даниил 11:4–9.

В крайна сметка, след като царството на Александър Велики бе разчупено, онези, които се бореха за власт над бившето царство, се сведоха до две основни царства. Едното царство владееше юга на някогашната империя на Александър, а другото — севера. От този момент нататък в пророческия разказ те са обозначени просто като южния цар и северния цар. Щом борбата за световно господство достигне до момента, в който е представена единствено между северния и южния цар, символите на тези две царства продължават през цялата глава.

В пети стих южният цар е утвърден и е силен, но и северният цар е силен, а неговото царство е по-голямо. После, в шести стих, южният цар предлага съюз на северното царство. Мирният договор е осигурен чрез това, че южният цар дава дъщеря си на северния цар, за да може северният цар да се ожени за нея и да утвърди техния съюз чрез родствена връзка. Северният цар се съгласи, остави жена си и се ожени за принцесата от юг, и съюзът беше установен.

Накрая южната принцеса ражда мъжко дете, но в крайна сметка северният цар се уморява от новата си жена, отстранява я, както бе сторил и с първата си жена, и отново взема първата

си жена; но щом първоначалната жена е възстановена и получи възможност, тя убива северния цар, южната му невеста, нейното дете и цялата ѝ египетска свита. Деянието на първата жена, която убива южната принцеса и детето ѝ, разгневява семейството на южната принцеса и един от нейните братя вдига войска и напада северното царство.

Южната войска надделява над северния цар, а първата съпруга, която е убила северния цар, заедно с неговата южна невеста и детето, след това бива езекутирана. Синът на първата съпруга, който при смъртта на баща си е бил поставен като управляващ цар на севера, е пленен и отведен обратно в Египет от южния цар, заедно с някои египетски артефакти и идоли, които северното царство е било отнесло от южното царство в по-ранни битки. След като пристига в Египет, плененият северен цар пада от кон и умира. Урия Смит определя историята по следния начин.

„Стих 6. И в края на годините те ще се съединят; защото дъщерята на южния цар ще дойде при северния цар, за да сключи споразумение; но тя няма да запази силата на мишцата; нито той ще устои, нито неговата мишца; а тя ще бъде предадена, и онези, които я доведоха, и онзи, който я роди, и онзи, който я укрепяваше в тези времена.“

„Между царете на Египет и Сирия често се водеха войни. Особено това беше така при Птолемей Филадельф, втория цар на Египет, и Антиох Теос, третия цар на Сирия. Накрая те се съгласиха да сключат мир при условие, че Антиох Теос ще отпрати предишната си съпруга Лаодика и двамата ѝ синове и ще се ожени за Береника, дъщерята на Птолемей Филадельф. Съответно Птолемей доведе дъщеря си при Антиох, като ѝ даде огромна зестра.“

„Но тя няма да удържи силата на мишцата си“; тоест своето влияние и сила пред Антиох. И така и стана; защото малко след това, в порив на обич, Антиох отново върна в двора предишната си жена, Лаодика, и нейните деца. Тогава пророчеството казва: „Нито той [Антиох] ще устои, нито неговата мишца“, или потомство. Лаодика, възстановена в благоволение и власт, се страхуваше, че поради непостоянството на нрава си Антиох отново ще я унижи и ще повика обратно Вереника; и като прецени, че нищо по-малко от неговата смърт не би било действителна защита срещу такава възможност, тя скоро след това стана причина той да бъде отровен. Нито неговото потомство от Вереника го наследи в царството; защото Лаодика така уреди делата, че да осигури престола за първородния си син, Селевк Калиник.“

„Но такова нечестивост не можеше дълго да остане ненаказана, както по-нататък предсказва пророчеството и както по-нататъшната история доказва.“

„СТИХ 7. Но от издънка на нейните корени ще се издигне един на неговото място, който ще дойде с войска и ще влезе в крепостта на северния цар, и ще действа против тях, и ще надделее; 8. И ще отведе в плен в Египет и техните богове, с техните князе, и скъпоценните им съдове от сребро и от злато; и той ще остане повече години от северния цар. 9. Така южният цар ще влезе в царството си и ще се върне в своята земя.“

„Тази издънка от същия корен като Береника беше нейният брат, Птолемей Евергет. Нещом беше наследил баща си, Птолемей Филадельф, в царството на Египет, и, пламнал от желание да отмъсти за смъртта на сестра си Береника, той вдигна огромна войска и нахлу в земите на северния цар, тоест на Селевк Калиник, който заедно с майка си Лаодика царуваше в Сирия. И надделя над тях, дори до завладяването на Сирия, Киликия, горните области отвъд Ефрат и почти цяла Азия. Но, като чу, че в Египет е избухнал бунт, изискващ неговото завръщане у дома, той ограби царството на Селевк, взе четиридесет хиляди таланта сребро и скъпоценни съдове, и две хиляди и петстотин изображения на боговете. Между тях бяха и изображенията, които Камбиз някога беше взел от Египет и отнесъл в Персия. Египтяните, бидейки изцяло предадени на идолопоклонство, дариха Птолемей с титлата Евергет, или Благодетел, като признателност за това, че по този начин след много години бе възстановил техните пленени богове.“

„Това, според епископ Нютон, е разказът на Йероним, извлечен от древните историци; но, казва той, все още съществуват автори, които потвърждават няколко от същите подробности. Апиан ни известява, че след като Лаодика убила Антиох, а след него и Береника и нейното дете, Птолемей, синът на Филадельф, за да отмъсти за тези убийства, нахлул в Сирия, убил Лаодика и напреднал чак до Вавилон. От Полибий научаваме, че Птолемей, наречен Евергет, силно разгневен от жестокото отношение към сестра си Береника, потеглил с войска към Сирия и превзел града Селевкия, който след това бил държан няколко години от гарнизони на египетските царе. Така той влязъл в крепостта на северния цар. Полиен твърди, че Птолемей станал господар на цялата страна от планината Тавър чак до Индия, без война или сражение; но по погрешка приписва това на бащата вместо на сина. Юстин заявява, че ако Птолемей не бил върнат в Египет поради вътрешен бунт, той би завладял цялото царство на Селевк. Така южният цар навлязъл във владението на северния цар и се върнал в земята си, както пророкът бил предсказал. И той надживял северния цар с още няколко години; защото Селевк Калиник умрял в изгнание вследствие на падане от коня си, а Птолемей Евергет го надживял с четири или пет години.“ Урайя Смит, *Daniel and the Revelation*, 250–252.

Пророческа характеристика на Рим, а следователно и на северния цар, е, че за да бъде утвърден на престола, трябва да бъдат покорени три географски препятствия. Първият северен цар след разпадането на царството на Александър бе утвърден чрез Селевк Никатор, който за кратко време, между 316 и 312 г. пр. Хр., бе служил като военачалник на Птолемей (южният цар). Стих пети се отнася до този факт, когато заявява: „И южният цар ще стане силен, както и един от князете му; и той ще стане по-силен от него.“ Птолемей беше южният цар и имаше военачалник (един от князете му), който беше определен да стане по-силен от Птолемей, а заключителната фраза на пети стих гласи: „и ще владее; владичество му ще бъде голямо владичество.“ Военачалникът на Птолемей, Селевк, щеше да стане първият северен цар. Но за да стане Селевк северният цар, той трябваше да се отдели от южния цар и след това да покори три географски области.

Първата област, завладяна от Селевк, беше Изтокът през 301 г. пр. Хр. След това той завладя Запада (който беше държан от наследника на Касандър) през 286 г. пр. Хр., а после придоби третата си територия на Север, когато победи Лизимах през 281 г. пр. Хр. Царят на севера беше утвърден на престола през 281 г. пр. Хр.

Мирният договор, който по-късно бе сключен с южния цар, се осъществи през 252 г. пр. Хр. Шест години по-късно, през 246 г. пр. Хр., Вереника (южната принцеса), нейният син и цялата ѝ свита бяха умъртвени. След това южният цар плени сина на Лаодика, Селевк Калиник, и го отведе със себе си в Египет, където той умря, след като падна от кон. Управлението на първия северен цар продължи от 281 г. пр. Хр. до 246 г. пр. Хр., което се равнява на тридесет и пет години.

Първият северен цар в единадесета глава завладя три географски препятствия, за да се утвърди на престола. Езическият Рим също завладя три географски препятствия, за да се утвърди на престола [вж. Даниил 8:9], а папският Рим завладя три географски препятствия, за да се утвърди на престола [вж. Даниил 7:20]. Съвременният Рим също завладява три географски препятствия, за да се утвърди на престола [вж. Даниил 11:40–43].

Щом веднъж бе утвърден на престола, първият северен цар управлява тридесет и пет години. Щом веднъж бе утвърден на престола, езическият Рим управляваше за „време“ (триста и шестдесет години). Щом веднъж бе утвърден на престола, папският Рим управляваше за „време, времена и половин време“ (хиляда двеста и шестдесет години). Щом веднъж бъде утвърден на престола, съвременният Рим ще управлява за символични четиридесет и два месеца (също отбелязани като „един час“).

Сестра Уайт ни уведомява, че „голяма част от историята, записана в единадесета глава на Даниил, ще се повтори“. След това тя цитира стихове тридесет и първи до тридесет и шести и казва: „сцени, подобни на описаните в тези думи, ще се разиграят“. В тези стихове папският Рим (мерзостта, която докарва запустение) е „поставен“ на престола през 538 г., и след това той преследва Божия народ „много дни“ (хиляда двеста и шестдесет години), докато първото „негодувание се изпълни“ през 1798 г. Историята от стихове тридесет и първи до тридесет и шести се повтаря в последните шест стиха на единадесета глава, но тази история бе също така съвършено предобразена в стихове пети до девети.

Утвърждаването на Селевк като цар на севера през 281 г. пр. Хр. съответства на 538 година. И двете представляват възкачването на царя на севера в заключението на покоряването на три географски препятствия. Периодът на папското управление е изразен по няколко начина: хиляда двеста и шестдесет дни, четиридесет и два месеца, време, времена и половин време, известно време и три години и половина. Управлението на Селевк е било тридесет и пет години, а една десета, или един десятък, от тридесет и пет е три и половина. Една десета от тридесет и пет години също се изразява като „три цяло и пет“ (3,5) години. „Три и половина“ е символ на периода на папското управление.

Папството получи своята смъртоносна рана през 1798 г., когато царят на юга, Наполеон Бонапарт (означаващо „щастливият син“), изпрати своя генерал да отведе папата в плен.

Година по-късно, през 1799 г., папата умря в изгнание, както и първият цар на севера, който също бе отведен в плен от царя на юга. Селевк Калиник умря, падайки от кон, докато бе пленник в Египет. Папата е онзи, който яздеше звяра. Звярът представляваше политическата система, която папата използваше, за да осъществява своите сатанински дела. Този звяр беше поразен през 1798 г., а папата, който бе яздил върху него и царувал над него, умря година по-късно. Селевк Калиник умря, падайки от коня (звяра, който яздеше). Пленничеството на папството през 1798 и 1799 г. беше свършено предобразено от пленничеството на първия цар на севера.

Това, което навлече гнева на южния цар върху северния цар, беше нарушен мирен договор, представен чрез отстраняването на Береника (южната невеста) и последвалата ѝ смърт от ръката на Лаодика. Наполеон беше сключил мирен договор между Революционна Франция и папските държави през 1797 г. Договорът беше наречен по името на град Толентино в Анкона, Италия, където беше подписан. Той официално приключи през февруари 1798 г., когато Франция отведе папата в плен. Причината, поради която договорът беше анулиран, беше стремежът на Франция да разпространи своята Революция.

Генерал Дюфо на Наполеон се намираше в Рим през 1797 г. като част от френския експедиционен корпус, изпратен от Директорията — тогавашното управляващо правителство на Франция. Целта на френската експедиция в Италия, в която се включваше и присъствието на генерал Дюфо в Рим, беше да подкрепи Римската република — краткотрайна държава-клиент, установена от френските революционни сили на Апенинския полуостров. През този период французите участваха дейно в подкрепата на революционни движения и в разпространяването на революционни идеали из цяла Европа. В Италия те се стремяха да свалят монархиите и да установят републики по образа на Френската република.

Присъствието и действията на Дюфо в Рим предизвикаха съпротива от консервативни среди, включително от привърженици на Папската държава и местни аристократи. През декември 1797 г., по време на сблъсък между френски войски и привърженици на Папската държава, генерал Дюфо бе убит и така бе създаден предлогът Наполеон да изпрати генерал Бертие през следващата година, за да плени папата. Нарушен мирен договор между царете на юга и севера осигури мотивацията и в двете истории северният цар да бъде пленен от южния цар.

Осемият стих казва: „ще отведе в плен и в Египет боговете им, заедно с князете им и със скъпоценните им съдове от сребро и злато“. Когато Птолемей се завърнал в Египет в изпълнение на този стих, египтяните му дали титлата „Евергет“ („Благодетелят“) като признание за делото му по връщането на техните идоли и ценни предмети, които преди това били отнети от тях от северния цар. През 1798 г. се състояло разграбването на Рим от французите. Само за един ден, както отбелязват историците, били видени да напускат града петстотин конски превозни средства под силна военна охрана.

Шествието съдържаше огромен брой антични скулптури и ренесансови картини, които Франция присвояваше в съответствие с нарушия мирен договор от Толентино. Сред тези произведения на изкуството бяха групата „Лаокоон“, „Аполон Белведерски“, „Умиращият гал“, „Купидон и Психея“, „Ариадна на Наксос“, „Медичейската Венера“ и колосалните фигури на Тибър и Нил; гоблени и картини от Рафаел, включително „Преображение“, „Мадоната ди Фолиньо“, „Мадоната дела Седия“, „Санта Конверсационе“ на Тициан; и много други произведения. Едва няколко години по-късно тези откраднати съкровища бяха изложени в Наполеоновия музей в Лувъра, който бе открит през 1807 г. Както Птолемей бил прославян за това, че върнал съкровищата на египтяните, така и съкровищата, пренесени от Рим, бяха поставени в частта на музея, наречена на Наполеон.

Стихове пети до девети представляват съвършен паралел с историята, започваща през 538 година и завършваща през 1798 и 1799 година. Те съответстват на стихове тридесет и първи до тридесет и шести, което е представено в последните шест стиха на главата, които описват окончателното овластяване на съвременния Рим, когато той покорява три препятствия и в крайна сметка стига до своя край, без никой да му помогне. След това стих десети разглежда историята на 1989 година.

Но синовете му ще се раздвижат и ще съберат множество големи сили; и единият непременно ще дойде, ще залее и ще премине; после ще се върне и ще се раздвижи, дори до крепостта му. Даниил 11:10.

Историческото изпълнение на десети стих е прообраз на 1989 година, когато папството, в тайно съюзничество с Роналд Рейгън, „преля“ и „премина“ през Съветския съюз, оставяйки само неговата крепост (Русия), тъй като Съветският съюз (СССР) се разпадна вследствие на Перестройката.

И във времето на края южният цар ще го нападне; а северният цар ще дойде против него като вихрушка, с колесници, и с конници, и с много кораби; и ще навлезе в страните, и ще ги залее и ще премине. Даниил 11:40.

Историята на десети стих представлява възмездие за завладяването на северния цар от южния цар през 246 г. пр. Хр. и е предобраз на възмездие за завладяването на северния цар от южния цар през 1798 г. Четиридесети стих започна с времето на края през 1798 г., когато южният цар (атеистична Франция) нанесе смъртоносна рана на северния цар (папската власт), и се изпълни с разпадането на Съветския съюз във времето на края през 1989 г. Времето на края през 1798 г. е представено в четиридесети стих чрез израза: „И във времето на края южният цар ще го блъсне.“ „Двоеточието“ (:), което отделя последната част на стиха, отбелязва следващото „време на края“ през 1989 г. „И северният цар ще дойде против него като вихрушка, с колесници и с конници, и с много кораби; и ще навлезе в страните, и ще ги залее и премине.“

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„На всеки народ, който е излизал на сцената на действието, е било позволено да заеме своето място на земята, за да се види дали ще изпълни намерението на „Стража и Светия“. Пророчеството е проследило възхода и падението на великите световни империи — Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим. С всяка от тях, както и с народи с по-малка мощ, историята се е повтаряла. Всяка е имала своя период на изпитание, всяка се е провалила, славата ѝ е повяхвала, силата ѝ се е оттегляла и мястото ѝ е било заемано от друга....“

„От възхода и падението на народите, както това е ясно разкрито по страниците на Свещеното Писание, те трябва да се научат колко безстойностна е самата външна и светска слава. Вавилон, с цялата си мощ и великолепие, каквито нашият свят никога след това не е виждал — мощ и великолепие, които на хората от онова време са изглеждали тъй устойчиви и трайни, — колко напълно е отминал! Като „цвета на тревата“ той е загинал. Така загива всичко, което няма Бога за своя основа. Само онова, което е свързано с Неговата цел и изразява Неговия характер, може да устои. Неговите принципи са единствените непоколебими неща, които нашият свят познава.“

Възпитание, 177, 184.